

I

Verbijsterd kijkt Jorrit Lieke aan. ‘Wát? Dat meen je toch niet serieus?’ Toch wel, ziet hij aan de smekende blik in de ogen van zijn zusje.

‘Ik durf de jongens alleen aan jou toe te vertrouwen, Jorrit. Je bent hun enige familie.’

Daar is hij het niet mee eens, maar hij houdt zijn mond dicht omdat hij weet hoe de verstandhouding tussen Lieke en haar schoonouders is.

Liekes magere, bleke hand zoekt zijn stevige, gebruinde hand. Automatisch sluiten zijn vingers zich om die van Lieke. Wat is ze mager geworden, en dat in zo korte tijd. In januari werd borstkanker geconstateerd. Na de operatie volgden chemokuren. Het leek goed te gaan maar in juni waren er uitzaaiingen en weigerde Lieke opnieuw met chemo te starten. En nu, krap twee maanden later, is ze in de laatste fase van haar leven. Tweemaal in de week en elk weekend rijdt Jorrit van Oostwerd naar Zwolle. Iedere keer weer breekt zijn hart om zijn zusje zo te zien. Terminaal. Alsof ze al niet genoeg meegemaakt heeft.

‘En de familie van Roel? Willen je schoonouders ...’ probeert hij toch voorzichtig.

Lieke schudt haar hoofd. ‘Die zijn druk met zichzelf. Bovendien weet je hoe ze zijn. Ik wil niet dat Aron en Koen dezelfde prestatiedruk opgelegd krijgen zoals bij Roel. Je weet toch hoe dat afgelopen is?’

Dat weet Jorrit inderdaad. Grasbaanraces. Pa Vermeer was in zijn jonge jaren een fanatiek racer die zijn enige zoon met alle geweld aan de top zou krijgen. Roel wilde of durfde zijn vader niet teleur te stellen en werd daarom steeds roekelozener, ondanks het gegeven dat er ieder jaar weer slachtoffers vallen. Zeven jaar geleden was zijn zwager daar een van. Op slag dood.

‘De jongens kennen jou, Jorrit. Ze vertrouwen je en wat nog belangrijker is, ze houden van je. Ik ken niemand die beter voor ze kan zorgen dan jij.’

Daar is hij nog niet zo van overtuigd. Hij heeft veel voor zijn zusje over, maar kinderen opvoeden? Hij zou niet weten hoe het moet.

‘De jongens hebben een moederfiguur nodig.’ Hij hoort zelf hoe hij zijn best doet om eronderuit te komen. Maar wat wil je ook als je gevraagd wordt om voor twee jongetjes te zorgen die nog maar zeven en tien zijn. Hij heeft rechten gestudeerd en sinds een paar jaar heeft hij een eigen advocatenkantoor. Hij heeft geen verstand van opvoeden. En geen tijd.

‘Je bent nog maar veertig, die moederfiguur kan nog komen.’ Lieke kijkt hem veelbetekenend aan.

Dat dacht hij niet. Eén keer gedumpte worden vanwege zijn ‘gebrek’ is een keer te veel. Hij kijkt wel uit voor een tweede keer.

‘Er zijn genoeg vrouwen die ...’

‘Vrouwen willen een eigen gezin, Lieke. Dat weet jij net zo goed als ik’, valt hij haar in de rede.

‘Als je wilt, heb je straks twee kinderen, Aron en Koen. Toe, bid ervoor.’ Tranen glijden langs Liekes ingevallen wangen. ‘Ik heb niet lang meer.’

Jorrit slikt een brok weg. Huilen wil hij niet, zeker niet in het bijzijn van Lieke, maar de pijn van het naderende afscheid overweldigt hem. Lieke is nog zo jong. Té jong. Het is niet eerlijk! En dan ook nog bidden? Alsof hij dat niet genoeg gedaan heeft. En wat heeft het hem opgeleverd? Marith dankte hem af, pa en ma overleden kort na elkaar en kon God dat bizarre ongeval van Roel niet voorkomen? Ja, dat kon Hij, maar Hij deed het niet. Hij liet toe dat Lieke, hoogzwanger van Koen, op haar dertigste al weduwe was. God goed en rechtvaardig? Kletspraat. ‘Laat die wrok toch eens los, Jorrit’, zegt Lieke zacht alsof ze zijn gedachten kan lezen.

Hij laat een schamper lachje horen. ‘Ik begrijp niet dat jij nog steeds kunt geloven. Moet je jezelf eens zien.’

Een kneepje in zijn hand en een paar trieste ogen doen hem onmiddellijk zijn grote mond dichthouden. Is hij nu helemaal mal om het voor Lieke nog moeilijker te maken? ‘De jongens, Jorrit’, bepaalt Lieke hem weer bij het onderwerp waar ze hem voor heeft laten komen. Dat onderwerp dat hem op z’n zachtst gezegd angst aanjaagt. Hij, een alleenstaande man, die voor twee kleine kinderen moet zorgen?

‘Je weet hoe graag de jongens bij jou logeren. Alsjeblieft, neem ze in huis als ik er niet meer ben en regel de voogdij plus alles wat daarbij komt kijken. Het staat allemaal in mijn testament.’

Dat is waar ook. Kort nadat Roel overleden was en Koen geboren, heeft Lieke gevraagd of hij de voogdij over haar kinderen op zich wil nemen als haar wat zou overkomen. Natuurlijk had hij daar ‘ja’ op gezegd, niet wetend dat dit op een dag realiteit zou worden.

‘Jij bent advocaat. Je kunt het toch regelen?’

Dat regelwerk zal geen probleem zijn. Het kan even duren voordat alles in orde is, maar hij weet welke wegen hij daarvoor moet bewandelen. Het is dat opvoeden dat hem dwarszit.

‘Er is nog iets waar ik het met je over wil hebben.’

Jorrit fronst zijn wenkbrauwen, zijn hersenen werken op volle toeren om in te schatten wat er komen gaat. Een gewoonte die hem goed van pas komt in zijn werk, maar die hem nu in de steek laat.

‘Ik heb een hospice geregeld.’

‘Een wát?’ Voor de tweede keer kijkt hij Lieke verbijsterd aan.

Lieke knikt dapper. ‘Het is een christelijk hospice.’

Christelijk of niet, zijn zus gaat niet naar een hospice. Zeker door een stel vreemden verzorgd worden om vervolgen in haar eentje de grens over te gaan? Dat gaat niet gebeuren.

‘Als jij de jongens voor die tijd ophaalt ...’ Liekes stem is nog maar nauwelijks te horen.

Jorrit verruult zijn stoel voor de rand van het bed en omvat met beide handen het smalle gezicht van zijn kleine zusje. ‘Jij gaat niet naar een hospice en de kinderen blijven bij jou.’ Tot het einde, wil hij zeggen, maar hij krijgt de woorden niet over zijn lippen. ‘Jullie komen bij mij. Alle drie.’

‘Is het goed zo, juf?’ Jessica kijkt Machteld Bakker, juf van de gecombineerde groep 3 en 4, vragend aan. Als het aan Jessica ligt, blijft ze elke middag om te helpen met oprui-